Askeleeni kulkivat pitkin hiekkarantaa. Välillä potkaisin pientä, hiekasta muovaantunutta nokaretta, joka hävisi meren vaahtoisiin aaltoihin. Rannalla ei ollut ketään - siis minun yksinäisen, vaeltavan sieluni lisäksi. Oli vain minä ja rantakivet. Minä ja hiekkaa pyyhkivät aallonharjat. Sisälläni myllläävä kaipuu toivoi kuitenkin seuraa. Jotain, joka saisi minut tuntevan oloni vähemmän yksinäiseksi; ystävää rinnalleni. Aalto pyyhkäisi paljaiden varpaitteni yli. Se tuntui kylmältä, mutta samaan aikaan niin rauhoittavalta. Merenkohina korvissani ja lämmin tuuli poskillani sai minut jatkamaan vain matkaa. Harvoin sitä kokee luonnon kauneuden näin lähellä itseään. Se olisi kuitenkin vielä kauniimpaa jonkun kanssa... Missä olivat keijut, joita pilvilinnoissani olin luonut? Kenties ne piileskelivät tuon merilevän seassa, joka verhosi aivan meren ja maan rajaa. Entä missä oli linnani, jossa olin viime viikolla vieraillut? Tiesin, että kaikki se oli kuvitelmaa, mutta minulle niin aitoa. Aalloista kohosi hahmo. Se näytti ensin vain tummalta varjolta, joka asteli rauhallisesti rantaan, mutta hetken kuluttua tunnistin sen pojaksi. Epäröin hieman ensimmäiseksi, mutta sitten lähdin kävelemään tätä uutta tulokasta kohden. Tummansinisiin shortseihin ja harmaaseen t-paitaan pukeutunut, ikäiseltäninäyttävä poika pälyili rantaa kuin etsien jotain. "Oletko eksynyt?" kysyin ja kiirehdin hänen luokseen puolijuoksua. Poika käännähti ympäri. Panin ensimmäiseksi merkille hänen siniharmaat silmänsä, jotka mittailivat minua kiinnostuneesti. "Sinäkö kutsuit minua?" tuo kysyi ja korjasi hiekanruskeiden hiustensa jakausta. "Kutsuin? E-en. Minä olen Esmeralda. Näin kuinka ilmestyit tuolta aalloista. Ajattelin, että olet eksynyt..." lauseeni jäi kesken kun vilkaisin pojan vaatteita. "Miksi et ole märkä? Tulit merestä!" Toinen vain virnisti kujeilevasti ja esittäytyi: "Olen Noah. Kuulin kuin huusit minua." "E-en minä huutanut", mutisin. "Huusit sielullasi yksinäisyydestä", Noah kohautti olkiaan ja lähti kävelemään rantaviivaa pitkin. Seurasin häntä ripein askelin. Tuossa pojassa oli jotain erikoista. Hän oli niin salaperäinen. Poika, joka ilmestyi aalloista. Minulla oli vaikeuksia pysyä perässä, sillä Noah otti niin pitkiä askelia. Hän ei edes vilkaissut taakseen, mutta uskoin hänen tietävän että seurasin häntä. "Kuka olet? Mistä tulit? Mitä tarkoitit sillä, että huusin sielullani?" kysymyksen tulvahtivat ilmoille, kun lisäsin vauhtia. Nyt Noah pysähtyi. Hänen kasvoillaan oli rauhallinen ilme. "Opit kyllä tuntemaan minut ajan kanssa. Kerro sinä itsestäsi." Näin tapasin Noahin, parhaan ystäväni, josta vuosien kuluessa tuli myös minun rakastajani. Joskus toivon, että en koskaan olisi tavannut häntä. Olisi pitänyt aavistaa, ettei hän ole aito. Olisin välttänyt kaiken tuskan. Muovasin hänet rantahiekasta.